

ЖИТТЯ, СПОВНЕНЕ БАГАТОГРАННОЮ ПРАЦЕЮ

З нагоди 25-ї річниці смерті
професора Романа Прокоповича Романишина

*Замкнулись неба двері,
Ти відійшов в етері,
Німа журба лишилась з нами.*

Б.-І. Антонич

Про стрийка Романа я чув з уст своїх батьків Олеса і Софії та дідуся о. Богдана Романишина (рідного брата, довголітнього пароха с. Саранчуки, Бережанського р-ну Тернопільської обл.) Ще у ті далекі роки радянського союзу, коли не можна було признаватися, що у тебе є родина закордоном, батьки розказували про поважного родича, який має поважний авторитет серед української діаспори США. Тоді, я не знав, що наступить час і саме мені прийдеться написати статтю до Тернопільський енциклопедичний словника про Романа Романишина і таким чином увіковічнити його ім'я в історії України.

З часу коли впала радянська система, відкрились кордони, стало можливим листуватись і телефонувати, родинні стосунки набули ще більш теплого характеру. Пригадую розмови про історичні моменти України, життєві історії, настанови стрийка і жартиливий характер.

Цікава життєва біографія захоплювала мене. Завжди думав, скільки треба мати сили, щоб працювати і займатись громадською роботою для української громади США.

Коротко про життєвий шлях.

Романишин Роман Прокопович (6.05. 1914, с. Рибники Бережанського р-ну Тернопільської обл. – 21. 02. 2000 Норт Порт США) – педагог, громадський і релігійний діяч.

Народився в родині Прокопа і Марії, відомого на цілу Галичину різьбаря іконостасів. Початкову освіту здобув у рідному селі Рибники та у Бе-

режанській гімназії. Перебравши талант різьбарського мистецтва від свого батька, часто допомагав йому на еміграції. Його праці виставлялися неодноразово на різних виставках, серед них: «Східноєвропейські митці: сучасний погляд» Центр графічного мистецтва Коннектикут США (6 лютого – 25 березня 2000 р.).

26 червня 1937 р. о. Богдан Романишин повінчав рідного брата з Лесею Лернатович. Після закінчення Педагогічного інституту в Тернополі, Роман Романишин учителював у рідному селі Рибники, опісля в Саранчуках і Котові.

Влітку 1944 р. Роман з Лесею залишили своїх Батьків і переїжджають до Австрії, а потім до Німеччини. Після закінчення Другої світової війни подружжя Романишиних прожило в таборах для переселенців у Німеччині. Спочатку у Карлсфельді, опісля у Міттенвальді, де Роман продовжував учителювати у початковій таборовій школі та брав активну участь в українському громадсько-організаційному житті табору. Він особисто допоміг багатьом дивізійникам та воякам УПА «влаштуватися» у таборі.

В 1949 р. подружжя переїжджають до США, спочатку до Вермонту, а згодом до більшої української громади Гарфорду. Тут Роман всеціло присвятився громадсько-церковному життю. Був співорганізатором, учителем і директором Школи Українознавства, Педагогічним дорадником Шкільної Ради, активним членом багатьох організацій, товариств, та активним членом Парафіяльної Школи. Як добрий і здібний оратор, брав участь у різних зборах української громади, в тому числі на великому святі з нагоди визнання Митр. Йосипа Сліпого.

В 1970 р. Єпископ Йосип Шмондук (УГКЦ), запросив Романа Романишина вчителем українознавчих предметів в Гайскул до Семінарії Св. Василя Великого в Стемфорді, де він душею і серцем посвятився вихованню в українському дусі молодих кандидатів у священники. Тут стрийко Роман досягнув вершин своїх педагогічних вмілостей. За цей період здобув освітнє звання – професор. У

Професор Роман Романишин

1975 р. студенти-випускники Малої Семінарії присвятили своєму улюбленому професорові Роману Романишину Пропам'ятну Книгу, висловлюючи йому велику вдячність і пошану за його посвяту і любов.

Після 15-ти років (1985 р.) наповнених праці у малій Семінарії пішов на заслужений відпочинок і переїхав до Норт-Порту на Флориді, де знову активно включився у громадсько-церковне життя. Став одним із засновників парохії Української Католицької Церкви і ряду місцевих організацій. На протязі семи років очолював місцевий відділ Українського Патріархального Товариства, активно співпрацює з іншими українськими місцевими, крайовими організаціями і товариствами.

Дружина Леся працювала при парафії Собору Входу в Храм Пресвятої Богородиці і в місцевому відділі Союзу Українок. У 1997 р. Роман і Леся святкували 60 – ліття подружнього життя. Виявом поваги до професора Романа Романишина було те, що привітання надійшли від багатьох Владик християнських конфесій США і України, Патріарха Мирослава Івана Любачівського та від родичів і численних друзів.

Світла пам'ять про стрийка Романа Романишина залишається назавжди у моєї душі.

Юрій РОМАНИШИН,
завідувач відділу періодичних
видань імені Мар'яна та
Івanni Коців ЛННБ України
імені В. Стефаника,
канд. іст. наук, доцент

Професор Романишин зі студентами